

HET KIND

dags is ze veel weg. Onze goede dienstmeid is als een moeder voor Jijoepe. Zelf misdeeld, oud en zonder toekomst, hecht ze zich aan ons kind, dat haar genegenheid beantwoordt en haar liever bij zich heeft dan z'n vader of moeder.

In de vacanties gaan we naar een stil dorp bij een groot meer. Daar zou onze scheiding, onze werkelijke scheiding komen.

Het was een mooie zomermorgen. Een klein beetje uitgelaten door den verrukkelijken dag, een beetje milder gestemd voor elkander en tevreden over ons kind, dat zoet tuschen ons in over den weg danste, besloten we ergens een bootje te huren en een eind het meer op te roeien.

Het was heerlijk op het water. De lucht zoo diep blauw, de waterlelies zoo wit, Mirjam voorin neuriënde, ik — zonder jasje — aan de riemen, Jijoepe, die z'n handen door het water liet glijden en af en toe trachtte een bloem te grijpen, achterin.

Toen gebeurde het plotseling, ik zweer dat ik het niet gezien heb, al keek ik naar hem. Ik moet ergens over gedroomd hebben. Ik heb gekeken en niets gezien. Alleen hoorde ik Mirjam gillen. Toen wist ik dat Jijoepe overboord geslagen was en toch deed ik niets. Ik heb niets gedacht, niets gewild, alleen ik kon niets doen. Mijn God, het is de waarheid. Ze heeft het nooit geloofd. Toen ik m'n bezinning weer kreeg en naar ons kind dook, was het te laat. Zoo zijn we met z'n levenloos lichaampje teruggevaren.

Twee maanden later heeft Mirjam mij verlaten. Wij hebben koel en zakelijk gesproken. We hebben gezegd dat we elkander begrepen. Ons leven was mislukt, onze wegen moesten scheiden. Wij waren vreemden geworden. Er was een ander waar zij van hield, die haar een kind kon geven, die haar misschien weer gelukkig zou maken. We hebben elkander niets verweten, maar in ons brandde de haat. We hebben nog een nacht in dezelfde kamer geslapen, alsof alles waanzin was. Den volgenden ochtend, na het ontbijt, is zij gegaan. Ze heeft me een hand gegeven en langs me heen gezien en er was een bitter trekje om haar mooie mond toen ze zei: „Het ga je goed, adieu!”

Adieu Mirjam, adieu Jijoepe, adieu verleden! Adieu!

Het is kil geworden in m'n kamer en duister. Ik hoor den regen en het ruischen der boomen. Ik zal het venster sluiten en de lamp aandoen.